

**NEPOSTOJANJE DISKRIMINACIJE OSOBA SA INVALIDITETOM OD STRANE ORGANA
LOKALNE SAMOUPRAVE****Zakon o sprečavanju diskriminacije osoba sa invaliditetom****čl. 4, 11 i 32**

Mere za podsticanje ravnopravnosti

Sentenca:

Kada su organi lokalne samouprave doneli mere i predvideli aktivnosti radi ukupnog poboljšanja uslova života za osobe sa invaliditetom, koje predstavljaju dugotrajan proces uslovljen materijalnim mogućnostima društvene zajednice, neprilagođavanje svih ivičnjaka u gradu i neuklanjanje oštećenja na trotoarima, radi lakšeg kretanja u invalidskim kolicima, ne predstavlja diskriminaciju osoba sa invaliditetom.

Iz obrazloženja:

"Da bi se ocenila odgovornost tuženih, kao organa javne vlasti, u smislu člana 3. (...) Zakona o sprečavanju diskriminacije osoba sa invaliditetom, za naknadu štete tužiocu, kao licu sa invaliditetom, po osnovu diskriminacije, potrebno je oceniti opravdanost razlikovanja u postupanju prema tužiocu, odnosno, da li se ona temelji na objektivnom i razumnom opravdanju, da li su cilj ili posledica preduzetih mera neopravdani, i da li postoji proporcionalnost između preduzetih mera i legitimnog cilja koji se ovim merama ostvaruje. Po oceni Vrhovnog kasacionog suda, tužilac radnjama tuženih, odnosno neprilagođavanjem svih ivičnjaka u gradu N. S. i neuklanjanjem oštećenja na trotoarima, nije pretrpeo diskriminaciju, iz razloga što postoji razumno i objektivno opravdanje za razliku u postupanju u ovoj oblasti. Naime, utvrđeno je da su kod tuženih donete mere i predviđene aktivnosti radi ukupnog poboljšanja uslova zbog osoba sa invaliditetom, koje obuhvataju period do 2015. godine, te da su neki ivičnjaci već uklonjeni, da su obezbeđena posebna vozila za osobe sa invaliditetom i niskopodni autobusi za javni prevoz. Neuklanjanje svih oštećenja na stazama i trotoarima, kao i svih barijera i ivičnjaka na ulicama u Gradu N. S. nisu imali za cilj diskriminaciju tužioca kao osobe sa invaliditetom, već predstavljaju dugotrajan proces uslovljen materijalnim mogućnostima društvene zajednice, pa se radnje tuženih moraju posmatrati sa aspekta proporcionalnosti legitimnom cilju koji se merama ostvaruje. Stoga, nisu ispunjeni uslovi da se tuženi obavežu da tužiocu naknadi nematerijalnu štetu, u smislu člana 200. Zakona o obligacionim odnosima, a revizijom se neosnovano ističe pogrešna primena materijalnog prava."

(Presuda Vrhovnog kasacionog suda, Rev. 99/2011 od 10.2.2011. godine)